

Motanul încălțat

Adaptare după basmul lui Ch. Perrault.

Într-o țară îndepărtată, a murit de mult un morar, nelăsând altă moștenire celor trei fii ai săi decât o moară, un măgar și un motan. Acesta fusese tot avutul său, așa încât chiar de ar fi vrut și tot nu ar fi putut lăsa mai mult fiilor săi. Împărțeala nu fu grea. Astfel, băiatul cel mare luă moara, cel mijlociu măgarul, iar mezinul trebui să se mulțumească cu motanul.

La primirea unei astfel de moșteniri, mezinul nu se împotrivi, căci își dădea și el seama că n-ar fi fost chip să se împartă altfel bruma de avere a tatălui lor.

Cu toate acestea, băiatul nu se împăca deloc cu gândul sărăciei sale și se văita într-una: Cu ce mă voi alege eu din biata mea moștenire? Frații mei, cu partea lor de avere, se vor putea descurca în viață, dar mie de ce folos îmi va fi motanul? Cel mult să-mi fac niște mănuși din blana lui. Motanul însă, care era viclean, nevoie mare, și se pricepea la multe, înțelese necazul băiatului.

Și cum pe vremea aceea jivinele cunoșteau graiul oamenilor, motanul, apropiindu-se de băiat, îi spuse că-l va ajuta să iasă din impas. Pentru aceasta el îi ceru însă...

... o pereche de cizmulițe ca să poată călca prin măracinișuri și o tolbă de vânătoare. Mezinul, bun la inimă, i le cumpără, deși nu prea vedea la ce-i vor folosi motanului.

Motanul însă își avea socotelile lui. El își așeză tolba deschisă, plină cu morcovi proaspeți, lângă o crescătorie de iepuri; și iată că un iepure, ademenit de morcovi, se vâri în tolba și se puse pe ronțait.

Dar zdup! Motanul, care pândea într-un tufiș din apropiere, trase repede de băierele tobei, prinzându-l înăuntru pe bietul Urechilă.

Ducându-se apoi la rege, motanul îi dădu iepurele, spunând că-i de la stăpânul său, boierul Caraba. Și deși numele acesta era doar o născocire a motanului, totuși regele nu bănuî nimic.

Motanul, mulțumit de felul cum potrivise lucrurile, se folosi, după câteva zile, de același șiretlic și prinse niște prepelițe

... pe care le dădu regelui, tot ca din partea boierului Caraba. Timp de trei luni, motanul dusese mereu regelui vânat proaspăt, spunând că-i trimis de stăpânul sau, iar regele îl copleși cu daruri.

Invârtindu-se mereu pe la curtea regelui, unde reuși să-și câștige prieteni, motanul află într-o bună zi că regele și fiica lui, o prințesă nespuse de frumoasă, aveau să meargă la plimbare cu caleașca, pe lângă un râu din apropiere. De îndată, motanul puse la cale un nou șiretlic.

Stăpâne, spuse el mezinului, dacă-mi ascuți sfatul, vei fi în curând un om bogat. Să știi că nu ai prea multe de făcut: numai să te scalzi în râul ăsta și încolo lasă pe mine.

Mezinul nu stătu mult pe gânduri și începu să se bălăcească prin apă. Cât despre motan, cum apăru caleașca regelui, începu să strige cât îl țineau puterile: - Săriți, că se îneacă stăpânul meu, boierul Caraba!

Auzind numele de Caraba și recunoscându-l pe Motanul încălțat, regele se grăbi să-și trimită slujitorii pentru a-l scoate de la înec pe bietul boier.

Negăsindu-i-se pe mal hainele, pe care cotoiul le ascunsese, mezinul fu îmbrăcat din cap până-n picioare cu haine scumpe și regele îl pofti să meargă la plimbare cu caleașca.

Motanul o luă înaintea trăsorii regale și, întâlnind niște cosași într-o pajiște, îi amenință că vor fi tăiați în bucățele

.. dacă, la întrebarea regelui ale cui sunt fânețele, nu vor spune că stăpânul lor este boierul Caraba.

Cu asemenea amenințări, nu era greu să bagi frică în oameni: așa că pe unde trecea caleașca regală, fiecare se grăbea să spună că lucrează pământurile boierului Caraba.

Tot mergând așa înainte, motanul ajunsese în fața unui palat minunat, în care locuia un căpcăun grozav de rău, stăpânul lanurilor și fânețelor cu pricina.

Motanul, după ce avu grijă să afle ce vrăji cunoștea căpcăunul (care se putea preface în orice vietate), ceru să-i vorbească, spunând că n-a putut trece prin apropierea palatului fără a-i da bună ziua.

Căpcăunul, pe care toată lumea îl ocolea cu teamă, fu încântat de oaspetele său, iar motanul îl linguși atâta, până când căpcăunul, îngâmfat de puterea sa,...

se prefăcu într-un leu uriaș. Speriat, motanul o rupse la fugă, împiedicându-se de cizmulitele sale roșii, care nu-i prea erau acum de folos

Noroc că gluma nu dură mult. Căpcăunul se prefăcu iarăși în om, iar motanul începu să-l întărate, spunându-i că nu-l crede în stare să se prefacă într-o viețate mică, de pildă într-un șoarece.

Nu pot? urlă căpcăunul. Stai numai să vezi! Și pe loc se prefăcu într-un șoricel. Motanul, care atât aștepta, puse repede labele pe el și-l înghiți dintr-o îmbucătură

În felul acesta, Motanul încălțat reuși să scape omenirea de un căpcăun crud și fioros. Și în timpul acesta, regele încântat de bogățiile boierului Caraba și prințesa fermecată de ochii lui frumoși se îndreptau chiar spre palatul căpcăunului.

Când deodată le ieși înaintea Motanul încălțat, poftindu-i cu plecăciune în palatul stăpânului sau. Și așa de bine mințea cotoiul ăsta, încât mai-mai să-l creadă și mezinul

Regele, încântat, pătrunse împreună cu curtenii sub bolțile palatului, mirându-se de tot ce vedeau. Iar prințesa, obosită de plimbare, se sprijinea pe brațul mezinului și nu avea ochi decât pentru el.

Curând se așezară la o masă îmbelșugată, anume pregătită pentru prietenii căpcăunului, și regele era tot mai mulțumit de tot ce vedea, iar prințesa tot mai fermecată de gazdă

După ce gustară din bucatele și din vinul căpcăunului, regele îi ceru mezinului să-i fie ginere. Iar mezinul, căruia motanul îi șoptea la ureche ce avea de făcut, primi bucuros.

Și s-a făcut o nuntă regească, la care au venit mulți oameni din împrejurimi, fericiți că nu mai erau sub călcâiul căpcăunului.

Iar motanul, îmbrăcat ca un prinț, nu-și mai încăpea în piele de mândrie. El avea acum o mulțime de treburi în palatul stăpânului său și nici nu se mai uita la șoareci.